

Một Phút Tâm Tình cùng Bạn Trẻ

Bạn tôi,

Có một lần nói chuyện trong vòng thân hữu về những sinh hoạt cộng đồng, tôi nêu ra một thí dụ rằng tôi có thể thích ăn phở có giá trong khi bạn có thể thích ăn phở không giá. Và đặt câu hỏi tại sao khi sinh hoạt chung với nhau, chúng ta cứ bắt buộc phải làm giống nhau, nghĩa là tôi cứ muốn bạn phải ăn phở có giá giống tôi, và bạn muốn tôi phải ăn phở không giá như bạn. Tại sao chúng ta không nhìn nhau ở điểm tương đồng là chúng ta cùng thích ăn phở, mà cứ nhìn nhau ở những điểm khác biệt như... kẻ ăn có giá, người không?

Khi bước vào đại học, hay khi bước vào đời, chúng ta có nhiều con đường phải lựa chọn. Vào đại học thì phải học ngành gì, để kiếm việc lương cao hay để học những gì mình thích thú. Vào đời thì cái gì quan trọng nhất, công ăn việc làm, gia đình, tình yêu, hôn nhân, sinh hoạt cộng đồng, hay tương lai đất nước.

Dù bạn chọn con đường nào đi nữa, tôi nghĩ bạn cũng mong có những người thân thương cùng đi với mình trên con đường đó. Trong môi trường học đường điều đó dễ xảy ra, chọn cùng ngành, cùng giáo sư, cùng lớp, cùng sinh hoạt báo chí văn nghệ.

Nhưng khi ra trường, chia tay để bước vào đời, mỗi chúng ta bắt đầu bước vào những ngã rẽ riêng biệt. Đứa làm bác sĩ, luật sư kiếm tiền như nước, đứa đi dạy xa xôi, đứa đi học tiếp, đứa lấy chồng ở nhà nuôi con, đứa đi làm việc thiện nguyện cho lý tưởng. Từ đó liên lạc với dần, có khi mất hẳn.

Nhu cầu sinh sống đưa chúng ta xa nhau, trong cuộc đời. Và nếu chúng ta không cố gắng giữ một mối dây liên hệ, chúng ta tự làm chúng ta xa nhau, trong tim. Có khi mất nhau luôn vĩnh viễn, dù sau này có gặp lại nhau.

Bạn tôi,

Vào đời, mỗi chúng ta sẽ học những kinh nghiệm riêng vì con đường ta chọn. Từ những kinh nghiệm đó, chúng ta gạn lọc đủ thứ... bạn bè, xe, nhà, trường học cho con, hội đoàn nào để sinh hoạt, việc nghĩa nào để góp công góp sức. Rồi không sớm thì muộn, chúng ta sẽ đi đến sự đặt giá trị của riêng chúng ta cho từng điều (hay người) chúng ta đối diện, chứng kiến hay sinh hoạt.

Ở đó, sau này khi gặp lại nhau, là thất vọng trong nhau, là bẽ bàng tao ngộ. Đứa làm cô giáo trách người bạn luật sư chỉ lo kiếm tiền mà chẳng hề nghĩ gì đến tuổi thơ như đã cùng chia sẻ khi ra trường mười năm về

trước, không hề biết rằng người bạn luật sư đó đang âm thầm gây quỹ cho các trẻ em mồ côi bên Việt Nam. Thăng dần thân đầu tranh chẻ việc đưa đi làm việc thiện nguyện ở các trại người Việt tị nạn vượt biển là không thiết thực, chỉ giải quyết ngọn mà không giải quyết rễ. Kể đi bán địa ốc cho rằng người sinh hoạt cộng đồng là ngu, rằng sinh sống bên này phải lo kiếm tiền trước đã mới gọi là thức thời.

Vì chúng ta đặt giá trị của mỗi chúng ta lên nhau, nên chúng ta thất vọng lẫn nhau. Và vì chúng ta đi đến những kết luận về nhau, nên chúng ta mất nhau.

Bạn tôi,

Hôm nay ngồi viết những giòng chữ này gửi bạn, tôi đã hai mươi năm xa quê hương. Và mười lăm năm rời xa khung viên đại học. Những cay đắng ngọt bùi tôi trải qua, chắc chắn là khác biệt, nhưng cũng chắc chắn là không nhiều hơn những người cùng lứa tuổi của tôi. Và những mất mát trong cuộc đời tôi, cũng thế.

Từ đó, tôi chọn cho mình một con đường. Đường đến anh em. Đường đến bạn bè. Như nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã viết.

Từ đó, tôi biết tôi thương mỗi thằng bạn thân của tôi hơn những điều tôi phải chấp nhận ở nó, dù nó có gàn bướng đến bao nhiêu đi nữa. Tôi cần sự có mặt của mỗi đứa hơn là tôi cần những điều tôi muốn nó phải giống như tôi, mà không hiểu sao nó lại không giống được, như đam mê thơ văn sáng tác. Tôi quý mỗi đứa ở những điều nó làm mà tôi làm không được, như dẫn thân cho một lý tưởng, cặm cụi làm một program về bộ chữ Việt Nam, chạy bộ đường trường 26 dặm.

Từ đó, tôi chỉ mong sao được từng thằng bạn đó cho mình có mặt trong cuộc sống của mỗi chúng nó... đầu chỉ qua thăm nom hàng ngày, qua giúp nhau đăm điều nhỏ nhặt, qua những sinh hoạt chung khi có thể. Miễn sao là tôi có thể có mặt cho từng thằng bạn mình, khi mỗi tên cần những gì mà khả năng tôi có thể làm được. Như phụ thằng bạn dẫn thân làm một đêm văn nghệ đấu tranh. Như thức suốt đêm cùng thằng bạn yêu âm nhạc để hát những bài ca cùng thích năm xưa. Như tìm dùm cho thằng bạn khác đăm bài thơ văn xưa để nó dạy lại cho các em học sinh tại trường Việt ngữ. Ở đó, tôi nhận được từ bạn tôi nhiều hơn tôi trao đi.

Và tôi ao ước sẽ có một ngày, tôi sẽ được ngồi cùng những tên bạn thân tóc đã bắt đầu bạc đó để hát cho cả đám cùng nghe một bài hát về tình bạn của chúng tôi...

*Qua đi mùa đông, và một lần con tìm khôn khéo
Sẽ thấy đời còn nhiều gắn bó với vui buồn
Đôi môi cần khô cần một lần xanh tươi tiếng hát
Giấc ngủ cần ngọt ngào bóng mát của yêu thương
Đời có đổi thay, có chia xa hay xum vầy
Đôi môi vẫn nói tiếng yêu thương này
Qua đi mùa đông, và một đời tranh đua tính toán
Ánh mắt cần dịu dàng ánh sáng của nắng hồng
Đôi tay thờ ơ cần một niềm tin yêu ấp ủ
Nước mắt nhòa một lần cũng đủ niềm hoài mong
Ngày có vắng im, ân tình rồi như cánh chim
Nhưng ta vẫn mang mặt trời trong tim
Khóc than chi
Phút chia ly
Những ưu phiền rồi cũng theo mây bay đi
Sống bên nhau
Qua hết ngày dài buồn đau
Hãy yêu thương nhau bằng những ánh nắng mai
ban đầu
Mai đây vàng phai, cần một niềm tin khi nắng ủa
Sẽ nhớ về ngọt ngào của thuở mới bắt đầu
Con tìm già nua lại một lần vui như nắng mới
Lúc nhớ lại một lần bước tới gần bên nhau
Ngày có chóng qua, cho dù đời bao xốt xa
Nhưng ta vẫn mang mặt trời trong ta.*

Có khi, ngày đó xảy ra, lúc tóc trên đầu mỗi đứa đã bạc trắng. Có khi, ngày đó sẽ không bao giờ có thật. Nhưng không sao, bởi đôi khi, hạnh phúc là có được một giấc mơ để thực hiện, chứ không phải là thực hiện được một giấc mơ.

Bạn đồng ý chứ, bạn tôi?

Nguyễn Phước Nguyên
The Woodlands, TX

***I have found the paradox that if I
love until it hurts, then there is no
hurt, but only more love.***

~ Mother Teresa ~

